

community

The New Apostolic Church around the world

04/2020/LT

2020-ųjų Sekminės: laisvės Dvasia

Leidyklos skiltis
Dievo ištikimybė

Pamaldos
Išpažinti ir mylėti

Bažnyčios mokymas
Dieviškasis pašaukimas
Bažnyčia, kurioje žmonės
jaučiasi gerai

New Apostolic Church
International

Dievo ištikimybė veda mus į bendrystę su juo

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

„Ištikimas yra Dievas, kuris jus pašaukė į savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus bendrystę“ (1. Korintiečiams 1,9). Kai aš skaitau šį Biblijos Žodį, galvoju apie jus. Kiekvienas iš mūsų gyvename savo gyvenimą. Jis yra banguotas, kartais kupinas baimės, o vėliau vėl pripildytas džiaugsmo. Mūsų paguoda: Dievas yra ištikimas! Jis išpildo tai, ką sako. Mums, kaip žmonėms, tai galbūt ne visada jaučiama, ypač kad žinome tik labai mažą dieviškojo plano dalį, kurią jis mums ruošia.

Dievas yra tas, kuris mus pašaukė į savo Sūnaus Jėzaus Kristaus bendrystę. Jis kviečia mus, jis pasirenka mus – o ne atvirksčiai. Jis pažįsta kiekvieną žmogų geriau nei kad pats žmogus save, ir žino apie viską. Jis kiekvienam palieka laisvę, sekti šiuo kvietimu ar ne.

Dievas kviečia mus į amžinąją bendrystę su Jėzumi Kristumi, mūsų Viešpačiu. Tai patvirtino pats Jėzus: jis trokšta, kad mes būtume ten, kur ir jis yra. Tačiau jau Čia ir Dabar esame gyvenimo bendrystėje su Dievo Sūnumi. Visose gyvenimo situacijose esame kartu su juo:

- mes kovojame su savo kančiomis, kad galėtume pasilikti bendrystėje su Dievu;
- mes palaikome Jėzų jo užduotyje ir skelbiame Evangeliją, darydami gerus darbus;
- mes jokiomis akimirkomis neužmirštame šios misijos, o skiriame jai aukščiausią prioritetą.

Dievas kviečia į tikinčiųjų bendrystę – bažnyčioje:

- trokštame būti kartu ir kartu veikti, kartu melstis, kartu švęsti, kartu dirbti;
- trokštame stiprinti šią vienybę ir kovoti prieš nesantaiką: vengiame apkalbų, praeitį paliekame ramybėje ir kalbame tik apie tai, kas gera, o ne bloga;
- tarnaujame vienas kitam, o ne skirstome žmones į klientus ar tiekėjus: kiekvienas gali prisidėti prie bendrystės gerovės.

Galiausiai Dievas kviečia ir į Šventosios Vakarienių bendrystę:

Nuotrauka: tarptautinė NAB

- ji yra nuoroda į Avinėlio vestuves danguje;
- ji primena mums, kad Kristus viską dalijosi su žmogumi, netgi kančią ir mirtį;
- ji suteikia mums jėgų, kovoti taip, kaip kad jis kovojo;
- ji stiprina brolišką tarpusavio bendrystę. Visiems jis suteikia tą pačią duoną ir tą patį vyną bei bendrą Šventosios Vakarienių šventimą. Ką mes darytume be šios bendrystės?

Dėkoju Viešpatie, kad suteikei galimybę būti šios bendrystės dalimi.

Širdingi linkėjimai

Jean-Luc Schneider

Pamaldos iš bažnyčios Darmštato mieste (Vokietija) buvo transliuojamos per YouTube, internetinę televiziją ir telefono ryšį visam pasauliui

2. Korintiečiams 3,17

„Viešpats yra Dvasia. O kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė.“

Išpažinti ir mylėti

Mano mieli broliai ir seserys, iš tiesų yra kažkas ypatingo taip švęsti Sekminės. Paprastai susirinktume visi kartu švęsti Šventosios Dvasios išliejimo, kurį mes laikome Kristaus bažnyčios gimtadieniu. Melstumėmės ir giedotume kartu, kreiptumėmės į Dievą ir kaip esame pratę priimtume ypatingą palaimą iš mūsų dangiškojo Tėvo per Sekminės. Esame palaiminti tuo, jog galime susirinkti bendrystei priimant Dievo Žodį, švenčiant Šventąją Vakarienę ir Šventąją Vakarienę mirusiesiems. O dabar Dievas pakeitė mūsų planus ir mes negalime susirinkti draugėn, negalime švęsti Šventosios Vakarienės ir Šventosios Vakarienės mirusiesiems, ir tam neturime jokio paaiškinimo – bent jau aš neturiu. Vienintelis dalykas, kurį galime padaryti, tai nuolankiai atsistoti po Dievo ranka. Pažvelkime trumpam į moterį kananietę, kuri atėjo pas Jėzų su prašymu išgydyti

jos dukrą. Jėzus atmetė šį prašymą, kadangi ji buvo pagonė. Tada moteris sakė: jei aš negaliu imti duonos, man užteks ir trupinių. Kai Jėzus pamatė jos tikėjimą, prašymas buvo išpildytas (plg. Mato 15,21 ff.).

Šiuo momentu mes negalime gauti viso palaimos „menu“. Dėl kažkokios priežasties Dievas nusprendė: dabar gausite tik trupinius. Tačiau mes pasitikime dangiškuoju Tėvu ir sakome: jei gausime tik trupinius, tai būsime palaiminti ir tais trupiniais. Žinoma, jog ilgimės to „viskas įskaičiuota menu“ ir meldžiamės, kad gautume tai kaip galima greičiau. Aš jau sakiau: Dievas pakeitė mūsų planus;

tokia yra realybė daugybei, daugybei brolių ir seserų. Galbūt mirė mylimas žmogus, kiti prarado daug pinigų ar net jų pragyvenimo šaltinį. Kai kuriuose regionuose žmonės negali užsidirbti pragyvenimui.

Mūsų planus pakeitė Dievas – tačiau Dievas nepakeitė savo plano. Jis trokšta vesti tautą į savo karalystę. Jis nori mus paguosti, sustiprinti ir palaiminti, ir tai jis padarys. Šventoji Dvasia mums primena: tu esi Dievo vaikas, dangiškasis Tėvas tavęs nepamirš!

O dabar švęskime Sekmines ir išangai paklauskime Biblijos skaitinio (Biblijos skaitinys iš Apaštalų darbų knygos 2,1–4.12-21).

Taip, pirmosios Sekminės buvo pirmasis ir lemiamas žingsnis Dievo išganymo plane. Tėvas ir Sūnus atsiuntė į žemę Šventąją Dvasią taip, kaip prieš tai Tėvas buvo atsiuntęs savo Sūnų. Žinoma, jog Sūnus ir Šventoji Dvasia visada buvo viena su Tėvu ir kartu atliko savo darbą žemėje ir visur. Tačiau mes žinome, kad Dievas Tėvas atsiuntė į žemę savo Sūnų tam tikrai užduočiai:

Sūnus tapo žmogumi, kad skelbtų Dievo valią. Jis sakė: „Mano mokslas ne mano, bet to, kuris yra mane siuntęs (plg. Jono 7,16).“

Antroji Dievo Sūnaus užduotis buvo surinkti žmones ir vesti juos į Dievo karalystę.

Trečioji užduotis buvo atnešti auką ir apskritai sukurti žmonėms galimybę, ateiti pas Dievą. Kai tik jis atliko šį pavedimą, grįžo pas savo Tėvą. Tada Dievas atsiuntė į žemę savo Dvasią – taip pat su ypatingu pavedimu:

Šventosios Dvasios užduotis yra skelbti Dievo valią. Jėzus kartą sakė savo mokiniams: „Dar daug jums turėčiau

kalbėti, tačiau ateis Dvasia, kuri jus ves į tiesos pilnatvę (plg. Jono 16,12.13).“

Antroji Šventosios Dvasios užduotis yra surinkti Dievo tautą. Dėka Šventosios Dvasios galios Dievo tauta yra įlieta į Kristaus kūną.

Trečioji Šventosios Dvasios užduotis yra ruošti Kristaus nuotaką. Šventoji Dvasia nori mumyse formuoti naują būtybę, kad savo būdu vis labiau panašėtume į Jėzaus atvaizdą ir mums taptų įmanoma įeiti į Dievo karalystę.

Šventoji Dvasia veikia žmonėse ir per žmones

Šventoji Dvasia veikia kaip galia, ji yra neregima. Ji veikia žmonėse ir per žmones. Tam, kad įvykdytų visas tris užduotis, jai reikia žmonių. Todėl Šventoji Dvasia paima žmogų, perskverbia jį, pašventina ir

įgalioja, būti įrankiu Dievo rankose, kad galėtų išpildyti jo planą. Tai aiškiai pasimatė per Sekmines. Tie, kurie buvo pripildyti Šventosios Dvasios, pradėjo pranašauti. Jie be baimės skelbė Dievo valią. Petras Sekminių pamoksle sakė žydams: tai Jėzus, kurio jūs nenorėjot, kurį nukryžiuot, Dievas jį atsiuntė kaip Viešpatį ir Mesiją. Buvo išpranašauta, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, o Dievas yra jo Tėvas. Taip Šventoji Dvasia įgalino Petrą ir kitus, be baimės skelbti Dievo valią (plg. Apaštalų darbų 2,22–36).

Vėliau panašiai buvo ir su Steponu, kuris mirė dėl savo tikėjimo (plg. Apaštalų darbų 7,1 ff.). Taip pat buvo su Pilypu, kuris Etiopijos didžiūnui paskelbė Dievo valią. Vėliau Pilypo keturios dukterys tarnavo kaip pranašės (plg. Apaštalų darbų 8,29 ff; 21,8.9).

Šiandien esame tie, kuriuos išrinko per Šventąją Dvasią skelbti Dievo valią. Jei leisime Šventajai Dvasiai mus perskverbti, ji įgalins mus taip daryti visose situacijose. Net ir šiandien Jėzų atmeta daugybė žmonių. Jie sako, kad Kristaus mokymas yra nebetinkamas mūsų laikmetyje, kiti bando Kristaus mokymą pritaikyti pagal save. Kai jie galvoja apie Jėzų, jie galvoja apie jį kaip apie stebukladarį; jie šlovina jį taip pat šia prasme. Kiti pakeičia Evangeliją, kad būtų sėkmingi versle. Tačiau mes esame pasiūsti toliau nešti tikrąją Evangeliją, kaip ją skelbia apaštalų tarnystė. Tikroji Evangelija dar ir šiandien atitinka laikmetį, ir yra taikoma kiekvienoje situacijoje.

Kai kurie mąsto per koronaviruso krizės prizmę, jog dėl jos įvyks pasikeitimai, jog bus skaičiuojamas laikas iki koronaviruso krizės ir po jos: mums reikėtų dar

kartą permąstyti, kaip mes organizuosime visuomenę ir ekonomiką; mums reikėtų dar kartą permąstyti, kaip naudoti žemiškus išteklius; mums reikėtų dar kartą permąstyti mūsų gyvenimą, nes mes nebegalime toliau eiti egoizmo keliu, tai yra aklavietė.

Aš nežinau, ar iš tiesų įvyks pasikeitimai. To tikiuosi, tačiau taip pat žinau, kad žmonės ir liks žmonėmis. Taigi, net ir šiame laike vykdykime mūsų pavidimą, pagal Šventosios Dvasios įgaliojimą skelbti Jėzaus Evangeliją žodžiais ir darbais. Jėzaus mokymas vis dar galioja: kalno pamokslas galioja, auksinė taisyklė taip pat dar galioja. Mes turime atitinkamai ir elgtis. Skelbkime, kad dvasinis turtas yra žymiai daugiau vertas nei materialus turtas. Žinoma, jog trokštame pasirūpinti, kad mūsų vaikams gerai sektųsi, kad jie turėtų pakankamai maisto, gautų išsilavinimą, tai yra normalu. Tačiau nepamirškime: didžiausia dovana, kurią galime padaryti mūsų vaikams, tai pasakyti jiems, kad Jėzus

Kristus per atgimimą iš vandens ir Dvasios gyvena juose. Didingiausias kelias parodyti mūsų vaikams, kad mes juos mylime, tai yra jiems priartinti Jėzų Kristų.

Trokštame įsisąmoninti, jog su žemiškaisiais ištekliais turime elgtis rūpestingiau. Tai taip pat yra mūsų meilės Dievui ir mūsų artimajam išraiška. Kartais broliai ir seserys man sako: vyriausiasis apaštale, mes nenorime čia likti, mes norime į dangų. Taigi, nėra taip svarbu, rūpintis šia žeme, reikia labiau rūpintis siela; mes juk norime į dangų. Aš jums pasakysiu: aš taip pat noriu į dangų. Tačiau nepamirškime, kad žmonės ir toliau gyvens šioje žemėje iki paskutiniojo teismo dienos. Žmonės yra atsakingi už šią žemę iki paskutiniojo teismo dienos. Be to, mes tikimės, kad būsime karališkosios kunigystės dalimi ir kartu su Jėzumi Kristumi vėl sugrįšime į šią žemę, kad skelbtume Evangeliją kartu su Viešpačiu Jėzumi.

*Šventosios Dvasios dėka
mums yra įmanoma, atidėti
savo interesus ir tarnauti
bendram labui*

Taigi, matote? Net iš Naujosios apaštalų bažnyčios perspektyvos yra prasmės, apie tai pamąstyti, kaip mes elgiamės su šia žeme.

Tai būdas, kuriuo galime įvykdyti pirmąjį Sūnaus, o taip pat ir Šventosios Dvasios užduotį: be baimės ir su daug drąsos skelbti, kad kalno pamokslas ir auksinė taisyklė vis dar galioja. Mes taip pat norime įsisąmoninti, kad dvasinis turtas yra vertas daug daugiau nei materialus turtas. Įsitinkime, kad Jėzus Kristus gyvena mūsų vaikų širdyse, ir rūpinkimės žeme, kurioje gyvename.

Antroji Jėzaus ir Šventosios Dvasios užduotis buvo suburti tautą. Jėzus turėjo didelių lūkesčių. Jis sakė: aš trokštu, kad žmonės ir aš būtų viena, lygiai kaip aš su Tėvu esame viena. Jėzus nori, kad Kristaus bažnyčia būtų vienybės atspindys, kaip kad jis yra su Dievo Trejybe. Dievas Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia yra trys skirtingi dieviškieji „asmenys“, tačiau jie yra visiškoje vienybėje. Mes, kurie esame pakrikštyti vandeniu ir Dvasia, turėtume atspindėti

šią vienybę. Žinoma, mes liekame silpnais nusidėjėliais ir mūsų vienybė niekada nebus tokia tobula, kaip Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Turėdami Šventosios Dvasios galią galime tęsti jos darbą ir ieškoti šios vienybės. Prisiminkime pirmuosius krikščionis. Iš pradžių jie buvo žydai, paskui atėjo pagonys. Manau, kad mes turime tik nedidelį suvokimą apie tai, kokia anuomet buvo distancija tarp žydų ir pagonių, romėnų ir graikų. Žydai buvo išgyvenę kultūros ir religijos šimtmečius, o kiti buvo tokie skirtingi visais požiūriais. Jėzus jiems tarė: dabar jūs esate viena. Manau, kad šis skirtumas buvo bent jau toks didelis, kokį mes žinome šiandien. Šiandien esame skirtingi pagal

socialinę padėtį, skiriasi amžius ir lytis, skiriasi seksualinė orientacija. Mums šie skirtumai yra didžiuliai. Tačiau nesu tikras, ar šie skirtumai didesni nei tikinčio žydo ir pagonio skirtumas. Norime prisiminti Jėzų, kuris parodė Sauliui, kad kaip žydas yra jo priešas ir kad jis jį persekioja (plg. Apaštalų darbų 9, 3–5: 15). Šventosios Dvasios galia leido žmonėms tuo metu įveikti šiuos skirtumus. Mes galime šiandien padaryti tai, ką jie padarė anuomet.

Dabartinėje koronaviruso krizėje mes patiriame žmonijos unikalumą. Jei tik vienas asmuo nepaiso taisyklės, rizikuoja visa bendruomenė. Kai kurie žmonės mano, kad net neturėtumėte apie tai kalbėti, kad nepažįstame nė vieno, kuris serga koronavirusu. Aš gyvenu viename iš labiausiai paveiktų regionų, žinau, apie ką kalbu. Jei nesilaikoma taisyklių, kyla grėsmė visai bendruomenei. Tai puikus Kristaus kūno pavyzdys. Jei kenčia vienas narys, su juo kenčia visas kūnas (plg. 1 Korintiečiams 12, 26)

Trumpai tariant: Šventoji Dvasia suteikia mums galimybę atidėti savo interesus ir tarnauti bendram labui. Bet kokiomis aplinkybėmis atidėkime savo interesus į šalį ir prisidėkime prie Kristaus kūno bendrystės gerovės. Per Šventąją Dvasią galime atidėti savo interesus ir tarnauti bendruomenei.

Grįžtu prie savo šalies. Mes, Prancūzijoje, pastebėjome, kad žmonės, kurių tiek nevertinome, yra labai svarbūs visuomenei. Jie neturėjo geros reputacijos, nes neturėjo aukštos kvalifikacijos ir dirbo už mažą atlygį.

Ir dabar, per šią krizę, supratome, kad negalime išsiversti be jų. Staiga būtent šie žmonės mums tampa labai svarbūs.

Kristaus kūne yra skirtingi nariai. Vieni turi specialias dovanas, kiti – ypatingas užduotis. Taigi niekada nepamirškime, kad kiekvienas narys yra toks pat svarbus Viešpačiui, kaip ir kitas. Dovanos ir užduotys yra skirtingos, tačiau kiekviena grandis turi tą pačią vertę Dievui, Viešpačiui Jėzui ir turėtų būti tokia pati ir mums. Čia kalbėjau apie antrąją užduotį. Suburti tautą, įveikti skirtumus, įveikti savo interesus dėl bendro darbo ir pamatyti kiekvieną narį vienodai ir su ta pačia verte.

Trečioji Šventosios Dvasios užduotis yra pokyčiai. Mes žinome ir patiriame, kad Šventoji Dvasia situacijos nekeičia. Ji yra galinga, tačiau situacijos nepakeičia. Tačiau ji keičia mus. Ji suteikia mums daugiau stiprybės ir daugiau jėgų. Ji padeda mums išsiugdyti naują būtybę, kad galėtume susidoroti su nauja situacija. Leiskime, jog Šventoji Dvasia mus keistų, kad būtume pasirengę bet kokiai situacijai. Aš

sakiau, kad kai kurie žmonės tiki pokyčiais, kurie įvyks ateityje. Netrukus įvyks permaina ir mums visiems: mes vėl eisime į bažnyčią ir galėsime ten švęsti pamaldas. Kaip mes grįšime į savo bažnyčias? Ar viskas turėtų būti taip, kaip buvo anksčiau? Mes turime unikalią galimybę ką nors pakeisti. Dabar priimkime sprendimą: kai sugrįšiu į savo bendruomenę, būsiu pasikeitęs. Aš noriu keistis. Priimkime šį sprendimą ir laikykimės jo.

Ir paskutinis punktas pokyčių tema: žinau, kad per šį laiką daugelis žmonių stebi pamaldas internete. Tikimės, kad visi galės pamatyti, kaip pasikeitė bažnyčia. Labiau nei bet kada anksčiau Jėzus Kristus yra dėmesio centre. Prašau sekti Šventosios Dvasios įkvėpimu ir, jei turite galimybę, atvykite į pamaldas bei būkite su mumis. Mes norime, kad jūs visi, net ir tie, kurie nesate Naujosios apaštalų bažnyčios nariai, gautumėte „viskas įskaičiuota menu“. Amen.

ESMINĖS MINTYS

Kristus veikia bažnyčioje per Šventąją Dvasią.

Šventoji Dvasia įgalina mus tarnauti Kristui ir mylėti savo artimajį.

Bažnyčios vienybė atspindi Dievo Trejybės vienybę.

! Nei ženklas, nei bausmė

Melstis už kenčiančius, dėkoti padedantiems ir pasitikėti Dievu – tam kviečia vyriausiasis apaštalas koronaviruso krizės akivaizdoje. Ir jis labai aiškiai įvardija, kokio pandemijos apibūdinimo jis jokių būdu nenori girdėti.

Aš perskaičiau, kad daug milijonų žmonių yra infekuoti. Šimtai tūkstančių jau mirė. O pandemija keliauja toliau. Tai sukelia daug vargo ir daug kančios. Čia galvoje turima sveikata ir gyvybė. Taip pat ir ekonominės pasekmės šiandieniniu požiūriu dar negali būti teisingai įvertinamos.

Man taip pat yra žinoma, kad daugybei žmonių Afrikoje, Venesueloje, Azijoje koronaviruso krizė tik dar labiau pailgina jau ir taip ilgą negandų sąrašą, su kuriomis jie susiduria. Paminėsiu tik vieną pavyzdį: broliai iš Afrikos man pranešė, kad praeitais metais Afrikoje nuo tymų mirė 140.000 vaikų.

Ką mes į tai galime pasakyti? Kaip mes reaguojame?

Pirmiausia iš visos širdies užjaučiame žmones, kuriuos tai palietė. Meldžiamės už visus, kurie yra dideliame varge. Kaip Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionys labai griežtai laikomės atsakingų įstaigų nustatytų taisyklių. Ir tai taip pat yra labai svarbu, kad šia prasme būtume pavyzdžiu kitiems. Esame ypač dėkingi daugybei žmonių, už jų nesavanaudišką įsitraukimą padėti kitiems, ir už juos meldžiamės.

Man taip pat svarbu dar kartą paaiškinti, kad mes netraktuojame šios koronaviruso krizės kaip ženklo, kuris pranašautų pasaulio pabaigą ar Jėzaus Kristaus atėjimą. Biblija nieko nekalba apie koroną! Mūsų tikėjimas Jėzaus Kristaus sugrįžimu paremtas ne ženklais, o Jėzaus Kristaus teiginiais ir Šventosios Dvasios veikimu.

Yra ir žmonių, kurie mano, jog koronaviruso krizė yra bausmė, kurią Dievas siunčia žmonėms. Toks teiginys atsirado ne iš Šventosios Dvasios. Šventoji Dvasia kalba

apie Dievą kaip apie meilės Dievą, o ne apie Dievą, kuris nori nubausti žmones.

Dar kartą: Biblijoje nėra rašoma apie koronaviruso krizę. Tačiau Biblija ir Šventoji Dvasia mums sako, kaip mes turime elgtis tokioje situacijoje: mes pasitikime Dievu ir liekame ištikimi sekime paskui Jėzų Kristų.

Nuotraukos: Marcel Felde

DOVDAS PATEPAMAS KARALIUMI

PAGAL 1. SAMUELIO 16,1–13

Dovydas yra jauniausias iš aštuonių brolių. Jis gano savo tėvo Išajo avis. Dovydas rūpinasi, kad nė viena avis nepabėgtų, o jei prie bandos prisiartina laukinis gyvūnas, jis jį išvaro.

Vieną dieną Dievas atsiunčia pranašą Samuelį į Betliejų. Tada jam sako: „Eik pas Išają. Vienas iš jo sūnų turi tapti Izraelio karaliumi. Pasiimk su savimi telyčią ir aukok ją kartu su Išaju bei jo sūnumis. Tada aš tau parodysiu, ką patepti karaliumi.“ Samuelis daro tai, ką Dievas liepia jam padaryti. Betliejuje Samuelis, Išajas ir jo sūnūs paaukvoja telyčią. Samuelis mato Eliabą. Jis galvoja: šis tikrai bus naujas karalius. Eliabas yra didelis ir stiprus.

Bet Dievas jam sako, kad šis sūnus neturėtų tapti naujuoju karaliumi.

Išajas kviečia sūnus vieną po kito. Iš eilės Samueliui pasirodo septyni sūnūs. Dievas neišrenka Samueliui nė vieno iš brolių.

„Ar tai visi tavo sūnūs?“ – klausia Samuelis.

„Aš turiu dar vieną sūnų“, – atsako Išajas. – „Jis yra jauniausias. Dovydas lauke gano avis.“

„Tai pakviesk jį“, – sako Samuelis.

Dovydui atėjus, Dievas sako:

„Tai jis. Patepk jį karaliumi.“

Taigi jauniausias sūnus, piemu, tampa karaliumi, nes Dievas jį išsirenka.

Dievo Dvasia užvaldo Dovydą ir pasilieka su juo.

SVEČIUOSE PAS SĖKMĘ, NYOR GBANVEA KAIME (LIBERIJOJE)

Tai aš su savo draugais. Nuotraukoje taip pat yra mano sesės ir broliai. Mano dėdė stovi už mūsų, jis moko mane namuose po mokyklos.

Mano vardas Sėkmė, man aštuoneri. Aš gyvenu Nyor Gbanvea, kaime Nimbos regione. Šalis, kurioje gyvenu, vadinama Liberija. Daugelis iš jūsų turbūt niekada negirdėjote apie mano šalį. Liberija yra Vakarų Afrikoje. 1820-aisiais čia buvo apgyvendinti paleisti vergai iš Amerikos, apie tai mums primena vardas Liberija (iš lotynų kalbos reiškia „laisvi“).

Tai mano tėtis Abraomas (37), mama Genetta (28), mano brolis Deazee (11) ir mano jaunesnioji sesuo. Jos vardas yra Sėkmė, kaip ir mano. Mūsų šeimos nuotraukoje aš esu viduryje.

Čia galite matyti, kaip aš valgau ryžius su palmių sviestu, tai yra mano mėgstamiausias patiekalas. Ryžiai yra mūsų pagrindinis maistas Liberijoje. Be to, visi Nimbos regione valgo Gleag-gbar patiekalą, paprastai žinomą kaip sutrumpinimą GB. Šis patiekalas gaminamas iš manijoko šakniagumbių.

Man labai patinka mano augintiniai. Turiu šunį vardu Frisky, katę ir ožką.

Tai yra mano namai, kuriuose aš gyvenu su šeima. Mūsų name yra trys kambariai.

Dažnai einame septynis kilometrus į laukus, kur renkame malkas valgio virimui. Mūsų močiutė lydi mus, nes tėvai visada užsiėmę darbais laukuose.

Tai yra mano mokykla. Aš lankau valstybinę pradinę mokyklą, esančią maždaug už trijų kilometrų nuo mūsų kaimo. Mano tėtis mane ryte ten nuveda. Lankau antrąją klasę. Mano mokytoja vardu Reeves ir ji yra labai draugiška.

Mūsų bendruomenė vadinama Gbanvea. Mes neturime bažnyčios pastato; pamaldos vyksta mūsų kunigo verandoje. Ar tu mane dar atradai?

Sekmadieniais einame į sekmadieninę mokyklėlę. Mūsų mokytoja Lucia mus labai myli ir yra gera draugė. Kartą per mėnesį mes, sekmadieninės mokyklėlės mokiniai, po pamaldų vaidiname spektaklį. Šį kartą vaidiname pasakojimą apie tai, kaip Jėzus plovė savo mokinių kojas.

Praėjusį spalį vyriausiasis apaštalas aplankė mus Liberijos sostinėje Monrovijoje. Aš su tėvais bei su daugeliu kitų brolių ir seserų iš mūsų regiono važiovome daugiau nei 400 kilometrų, kad apsilankytume pamaldose. Tai buvo pirmasis vyriausiojo apaštalo vizitas mūsų šalyje. Buvome nepaprastai palaiminti.

Dieviškasis pašaukimas ir išmintingas tarnystės vykdymas

„Dievas pašaukia tarnystei – tai vis dar yra tikėjimo išpažinimas“, – sako vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider. Savo mokymo laiške jis pasakoja apie maldos išklusmą ir dieviškosios pagalbos patyrimą. Bet jis taip pat aiškina, kaip įveikti abejones savimi ir motyvacijos sunkumus. Patarimai tarnystės nešėjams ir tikėjimo broliams bei seserims.

Viena iš vyriausiojo apaštalo pareigų yra stiprinti savo brolius. Kas yra mano broliai? Visų pirma, mano broliai yra artimiausi mano bendradarbiai, būtent krašto apaštalai ir jų padėjėjai. Man labai svarbu būti jiems tikru palaikymu. Mano broliai taip pat yra visi apaštalai ir visi kiti tarnystės nešėjai. Jų stiprinimas vyksta vis naujai leidžiant jiems suvokti dieviškąjį pašaukimą. Tikėjimas šiuo pašaukimu grindžiamas

- pirmuoju tikėjimo straipsniu, išreiškiančiu mūsų tikėjimą į visagalį Dievą;

- ketvirtuoju ir penktuoju tikėjimo straipsniais, kuriuose teigiama, kad Jėzus valdo savo bažnyčią ir kad Dievas pasirenka tuos, kurie yra pašaukti nešti tarnystę.

Parinkta, o ne avarinė vinis

Kai tikinčiųjų skaičius mažėja, būna, kad brolis mano, jog jis buvo pasirinktas dėl alternatyvų trūkumo, nes jis buvo vienintelis galimas variantas. Žmogaus požiūriu tokia mintis gali atrodyti pagrįsta, tačiau mūsų dievobaimingumas mus

moko kitaip. Dievas yra visagalis: „Visa, ko tik Viešpats nori, tą jis daro danguje ir žemėje“ (Psalmynas 135: 6). Dievas yra amžinas ir visagalis: jo akimis praeitis, dabartis ir ateitis yra lygiavertės. Mes tikime, kad Dievas pasirinko tuos, kurie yra pašaukti jam tarnauti. Jis viską sudėliojo taip, kad nurodytu laiku būtumėte ten, kur jam reikia. Kiti broliai abejoja savo pašaukimu, nes yra įsitikinę, kad neatitinka (arba nebeatitinka) savo tarnystės ir veiklos srities reikalavimų.

Yra prasminga, kai tarnystės nešėjai turi sielovados ir bažnyčios mokymo kompetenciją, ir aš skatinu visas iniciatyvas, kurios eina šia linkme. Tačiau tarnystės nešėjų nereikėtų versti jaustis kaltais. Pavyzdžiui, visiškai netikslinga būtų sakyti, kad lankomumo mažėjimą lemia brolių kompetencijos neturėjimas. Toks teiginys sumenkintų Dievo visagalybę, nes praeityje dažnai pasitvirtindavo, jog Dievas gali pasiekti didžiųjų dalykų per netobulus žmones. Antra, toks tvirtinimas būtų neteisingas ir žeidžiantis brolius, nes galų gale jie patys nesikreipė, kad užimtų tarnystės pareigas, o sekė Viešpaties kvietimu. Labiau nei bet kada tarnystės nešėjai turi patirti krašto apaštalų įvertinimą, padėsinimą ir meilę.

Pašaukti tarnystei, o ne įdarbinti

Šalyse, kuriose Dievo kūriny dar „jaunas“, kartais atsitinka taip, kad kai kurie broliai iš pradžių save mato kaip „įdarbintus“ savo viršininkų bendradarbius, o ne kaip tarnus, kuriuos pašaukė Jėzus Kristus. Aš raginu vietinius apaštalus daryti tai, kas reikalinga savo mokymu ir elgesiu, kad dieviškasis pašaukimas būtų brolių įšventinimo pagrindas ir nulemtų jų veiklą.

Iš tikėjimo dieviškuoju pašaukimu negalima daryti išvados, kad veikiantis yra tik Dievas. Trejybės Dievas pasirenka brolių, o Šventoji Dvasia šį pasirinkimą perteikia bažnyčiai. Šiuo atveju brolius pasiūlo atsakingi vietiniai tarnybos broliai, o apaštalas nusprendžia dėl jų paskyrimo. Todėl būtina, kad šie tarnybos broliai, prieš pašaukdami naująjį brolių į tarnystę, melstų Šventosios Dvasios ir pasišventintų.

Tradiciškai mes linkę įtariai žiūrėti į brolių, kuris išreiškia norą užimti tarnystę. Tokia mūsų reakcija yra suprantama, nes tarnystė nėra priemonė iškelti save pirmą planą. Tačiau būtų neteisinga tokius brolius atmesti. Mes kaip tik turėtume stengtis juos geriau pažinti. Jei jie sąžiningi, būtume kvaili, jei atsisakytume jų pagalbos!

Kartu, ne vienas

Daugelį brolių demotyvuoja sunkumai, su kuriais jie susiduria vykdydami savo tarnystę. Stiprinkime juos primindami jiems, kad Jėzus mus pakvietė pasidalyti ne tik savo kančiomis, bet ir džiaugsmais: „Mylimieji, nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti. Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis“ (1. Petro 4,12–13).

Kančias, kurias esame patyrę, turėjo ir Jėzus patirti. Kaip ir jis

- mes esame susidūrę su kasdienio gyvenimo sunkumais; mūsų atsidavimas Dievui nuo to neapsaugo (Mato 8,20);
- mes ne visada esame priimami ar net vertinami (Morkaus 3,21);
- mes susiduriame su nedėkingumu (Luko 17,17);
- mes kartais susiduriame su nesupratimu (Mato 16,8);
- mes patiriame pralaimėjimų;
- mes kenčiame, kai Dievo vaikai nėra vieningi;
- kartais esame visiškai vieni ...

Tačiau mes taip pat patiriame tuos pačius džiaugsmus kaip Jėzus:

- išklausomos maldos;
- patiriama dieviškoji pagalba, pavyzdžiui, tarnaujant prie altoriaus;
- bendrystė su Dievu maldoje;
- broliška bendrystė.

Jei esame pasiryžę kentėti kartu su Jėzumi ir dėl jo, tai galime pasikliauti ir jo pagalba. Brolis, kuris tiki savo pašaukimu ir pasitiki Dievu, neapsunkina aplinkinių savo tarnystės našta. Kita vertus, nenorime vengti pasidalinti patirtais džiaugsmais su savo artimaisiais. Mes norime, kad jie turėtų dalį suverenume ir pasitikėjime Dievu, kuriuos galime įgyti vykdydami savo tarnystę.

Bažnyčia, kurioje žmonės jaučiasi gerai

Bažnyčios misija yra mokyti orientuoti gyvenimą pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją ir paruošti jo sugrįžimui bei amžinajam gyvenimui, sakė vyriausiasis apaštalas Schneider. Ir tai lemia kasdienio bažnytinio gyvenimo pokyčius. Savo mokymo laiške tarptautinės bažnyčios vadovas žvelgia į pastaruosius kelerius metus ir daugiausiai dėmesio skiria jau šiek tiek apleistai užduočiai.

Kai buvau ordinuojamas į vyriausiojo apaštalo tarnystę, sakiau, kad mano programa sudaryta atsižvelgiant į mūsų bažnyčios viziją: mes norime, kad „tai būtų bažnyčia, kurioje žmonės jaustųsi gerai ir – pripildyti Šventosios Dvasios bei meilės Dievui – savo gyvenimą orientuotų pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją ir taip ruošųsi jo sugrįžimui bei amžinajam gyvenimui.“ Norėčiau pagilinti šią mintį taip:

pirmiausia norėčiau dar kartą pagerbti savo pirmtakus, kurie atliko puikų darbą. Dvasios vadovaujami, šie vyriausieji apaštalai toliau tobulino mūsų žinias ir leido bažnyčiai geriau vykdyti pavedimą, kurį jai skyrė Viešpats.

Aš neketinu kritikuoti praeities, o tik noriu nurodyti kelią, kuris buvo nueitas. Buvo laikas, kai buvo sakoma, jog Viešpats vėl ateis, kai tik bus paženklinta „paskutinė siela“. Būti pasiruošusiam reiškė būti paženklintam Šventąja Dvasia, būti ištikimam ir atsispirti pasauliui. Ištikimybę iš esmės sudarė lankymasis visose pamaldose ir aukojimas. Tuo metu terminas „pasaulis“ reiškė viską, kas vyko už bažnyčios ribų. Atsispirti pasauliui buvo tolygu „atsiskyrimui nuo išorinio pasaulio“. Apskritai, bažnyčios ir apaštalų misija buvo ženklinti žmones ir apsaugoti tikinčiuosius nuo „pasaulio“ įtakos. Pamaldų tikslas visų pirma buvo mokymas; taigi buvo teikiama reikšmė pamokslavimui ir tarnystei. Šiuo požiūriu Šventoji Vakarienė buvo šiek tiek apleista.

Skelbianti bendruomenė

Šiandien mes kitaip vertiname nuotakos paruošimą. Mūsų tikslas yra kovoti su nuodėme ir „senuoju Adomu“, orientuotis į Evangeliją bei tapti panašiais į Jėzų. Todėl Kristaus meilė tampa tobulumo matu. Šiandien apibrėžta

bažnyčios misija atspindi šią raidą. Visų pirma, reikia kreiptis į visus žmones, mokant juos Jėzaus Kristaus Evangelijos ir teikiant jiems sakramentus. Tačiau bažnyčia turėtų leisti tikintiesiems patirti Dievo meilę, taip pat šiltą bendravimą ir tarnavimo Dievui bei artimajam džiaugsmą. Tobulėjant mūsų liturgijai, stengiamasi tuo rūpintis: pabrėždami Šventosios Vakarienės šventimą, norime tikintiesiems suteikti galimybę dar glaudžiau patirti bendrystę su Kristumi ir vienas su kitu.

Tačiau tai nereiškia, kad viską pasiekėme bažnyčios misijoje; katekizmas bažnyčią apibūdina dviem aspektais:

- pirmiausia kaip dieviškąją „instituciją“, kurios misija yra padaryti išganyką prieinamą žmonėms;
- o tada ir kaip bendruomenę, kuri turi garbinti ir šlovinti Dievą.

Remdamiesi tradicija, mes labiau akcentavome pirmąjį aspektą ir matėme bažnyčią kaip „išganyklos instituciją“. Atsižvelgiant į tai, mes visada pabrėžėme – ir tai yra teisinga – didelę apaštalų bei tarnystės svarbą.

Dievą garbinanti ir šlovinanti bendruomenė

Kalbant apie antrąjį aspektą, būtent apie bažnyčią kaip Dievą garbinančią ir šlovinančią bendruomenę, mes galime ir turime daryti pažangą. Apskritai, mes dar nepakankamai išplėtėme bažnyčios, kaip „Kristaus kūno“ ar „Dievo tautos“, bendruomeniškumą. Taigi visa bažnyčia yra pašaukta tarnauti Dievui. Visi atgimusieji iš vandens ir Dvasios yra kviečiami bendrystėje su apaštalais gyvai liudyti Evangeliją žodžiais ir darbais, ir taip palaikyti apaštalus (NAB Katekizmas 7.1). Nereikia būti ordinuotiems į tarnystę,

kad galėtume garbinti Dievą ar gyvai liudytume Evangeliją. Čia vietoj termino „tarnystė“ labiau tinka terminas „tarnavimas“.

Mūsų Naujosios apaštalų bažnyčios vizija yra susijusi su šia bendruomenine dimensija, kuri sako, kad žmonės, pripildyti Šventosios Dvasios ir meilės Dievui, turėtų pasiruošti Jėzaus sugrįžimui ir orientuotis savo gyvenime pagal Evangeliją.

Čia paaiškėja, kad tikroji meilė vaidina gyvybiškai svarbų vaidmenį ruošiant Kristaus nuotaką. O meilė neįsivaizduojama be darbų. Kad tikintieji galėtų pasiruošti Viešpaties sugrįžimui, bažnyčia turi suteikti jiems galimybę daryti meilės darbus. Turime suteikti galimybę tikintiesiems patirti tarnavimo Dievui ir artimajam džiaugsmą. Artimojo meilė yra tarnavimas, kuriam įsipareigoja Kristaus bažnyčia kaip tikinčiųjų bendruomenė. Negalime nekreipti dėmesio į šią Kristaus bažnyčios misiją.

Tarnaujanti bendruomenė

Kad tarnautume Dievui ir artimajam, pirmiausia turime įsitraukti į bažnyčios gyvenimą. Daugybė šios srities iniciatyvų nepasiekia savo tikslo vien dėl to, kad laukiama iniciatyvos tik iš mūsų tarnystės nešėjų, kas nėra protinga. Ar tikrai turime tikėtis, kad ordinuoti broliai viskuo pasirūpins? Artimojo meilės praktikavimui nereikia ordinuotos tarnystės. Daug galima nuveikti ir be tarnystės nešėjų.

Artimojo meilė neturi baigtis už bažnyčios durų. Kaip artimojo meilė veikia už bažnyčios ribų? Praktikuoti Evangeliją taip pat reiškia padėti vargšams ir kenčiantiems. Ar mes visada tuo tikime? Humanitarinės pagalbos finansavimas yra geras dalykas, tačiau to nepakanka. Aš neketinu mėgdžioti kitų krikščioniškų bažnyčių: mes neturime nei reikiamų priemonių, nei patirties tai daryti. Svarbu ne konkuruoti su jomis ir juo labiau nekelti sąvęs į pirmą vietą. Aš tiesiog klausiu sąvęs, ko tikisi Viešpats iš mūsų. Ir mes turime integruoti šį klausimą į savo ateities

diskusijas, nesvarbu, ar tai susiję su mūsų supratimu apie tarnystę, ar veiklos organizavimu mūsų bažnyčioje. Savo ruožtu aš taip pat laikau tai galimybe kreiptis į kitus krikščionis. Tikrai yra naudinga teologinius klausimus aptarti su kitomis bažnyčiomis, tačiau man atrodo dar svarbiau, kad krikščionys suvienytų savo jėgas darydami gera ...

Išvada:

- Bažnyčios misija yra skelbti žmonėms išganymą. Pamaldose apaštalai ir jų įgalioti tarnybos broliai skelbia Žodį ir teikia sakramentus. Pamaldos yra bažnytinio gyvenimo centras.
- Bažnyčios užduotis taip pat yra garbinti ir šlovinti Dievą. Tai yra visų tikinčiųjų užduotis. Per pamaldas bendruomenė garbina ir šlovina Dievą bendromis maldomis, kurias taria pamaldų vedantysis. Tačiau garbinimas ir šlovinimas gali vykti ir be ordinuoto tarnybos brolio.
- Norėdama pasiruošti Viešpaties sugrįžimui, nuotaka bendruomenė turi atlikti meilės darbus. Bažnyčios užduotis yra suteikti tikintiesiems galimybę tarnauti Dievui ir savo artimajam. Turime pasitelkti geriausias įmanomas priemones, kad tai įgyvendintume.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Konfirmacijos pamaldos Klaipėdos bendruomenėje

Klaipėdos bendruomenė
konfirmacijos pamaldų metu

Vyskupas Artūras Strelčiūnas

Birželio 28 d. Klaipėdos NAB bendruomenėje vyskupas Artūras Strelčiūnas laikė Konfirmacijos pamaldas Žodžiu iš laiško žydams 8 skyriaus 10 sakinio: „Ir štai kokia bus Sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais, praslinkus anoms dienoms“ – sako Viešpats: „Aš duosiu įstatymus jų protams ir juos įrašysiu jų širdyse, aš būsiu jiems Dievas, o jie bus man tauta.“

Vyriausiasis apaštalas Jean – Luc Schneider kreipdamasis laišku į konfirmantus rašė, kad „Dievas jus myli jau nuo kadaise. Jis per visas jūsų gyvenimo dienas skyrė dėmesį jums. Dievas norėtų, kad būtumėte pas jį jo karalystėje, ir jis viską padarys, kad galėtumėte ten įeiti. Šiandien jūs šventiškai pažadate jam savo meilę. Ir norite visada būti pas jį. Ir jūs esate apsisprendę eiti vieninteliu keliu, kuris veda pas jį: tikėjimo, paklusnumo ir sekimo paskui keliu.“

Konfirmantas Dovydas Visgirdas su mama konfirmacijos metu patarnaujant vyskupui Krašto vyresnysis Andrej Andrijanov įteikia Bibliją

Šiomet konfirmacijai pasiruošė vienas konfirmantas Dovydas Visgirdas, kuriam padėjo krašto vyresnysis A. Andrijanov. Dėl šalyje įvesto karantino bendravimas ir mokymas vyko nuotoliniu būdu per „Skype“.

Vyskupas A. Strelčiūnas pamoksle kalbėjo apie tai, kad „konfirmacija jauniems tikintiesiems suteikia priėjimą prie tam tikros laisvės. Nuo šiol jie patys yra atsakingi prieš Dievą už savo tikėjimo gyvenimą. Pirmas sprendimas, kurį jie kaip pilnateisiai krikščionys priima, yra atsiduoti Dievui ir būti jam paklusniais. Ar tokios pastangos neprieštarauja individualios laisvės išsivaizdavimui? Kad atsakytume į šitą klausimą, paimsime pavyzdį iš kasdienybės. Mieste pėstiesiems draudžiama eiti važiuojamosios dalies viduriu. Kol vaikas mažas, tėvai jį laiko tvirtai, neleidami jam išbėgti į važiuojamąją dalį. Vėliau jis gali eiti keliais metrais priešakyje. Tačiau jis neis gatvės viduriu, kad negautų pastabos. Kai jis supras, kad ši taisyklė prisideda prie jo paties saugumo, vaikas ją gerbs be kažkieno primygtinio įpareigojimo. Kadangi mūsų konfirmantai myli Viešpatį, jie laikosi jo įsakymų ir seka Dievo įsakymais ne dėl prievartos ar bausmės baimės. Jie orientuojasi pagal jį, nes Šventoji Dvasia jį įrašo į jų širdis ir protus.“

Po vyskupo A. Strelčiūno pamokslo konfirmantas Dovydas kartu su mama buvo pakviestas prie altoriaus, kur iškilmingai ištare konfirmacijos įžadą. Taip pareikšdamas,

jog turi tvirtą troškimą, vengti visokio blogio, Dievui priešiškų dalykų ir nuosekliai eiti Evangelijos keliu.

Vyskupas suteikė konfirmacijos palaiminimą rankų uždėjimu. „Palaiminimas sustiprina konfirmanto pastangas, laikytis konfirmacijos įžado ir žodžiais bei darbais išpažinti Jėzų Kristų“ (NABK 665-666).

Dovydą pasveikino vyskupas bei krašto vyresnysis, kuris įteikė Šventąjį Raštą. Gėles ir linkėjimus dovanojo bendruomenė, prisijungdama prie vyriausiojo apaštalo Jean-Luc Schneider žodžių: „Aš linkiu jums šitą šventinę dieną palaimos ir džiaugsmo bendruomenėje bei perduodu jums, mielos konfirmantės ir mieli konfirmantai, mano nuoširdžius sveikinimus.“

New Apostolic Church
International

